

DE DÖVSTUMMAS KYRKOBLAD

N:o 4. Årg. 3

Utgivare: Pastor S. G. Svenfors, Stockholm

Aug. 1932

“Kom, Herre Jesu, vår gäst själv var!”

Fritz von Uhde: Bordsbönen.

Dagligt bröd.

*Vårt dagliga bröd giv oss
i dag; och förlåt oss våra
skulder.*

Matt. 6:11-12.

Vi ställa bredvid varandra den fjärde och femte bönen i Fader vår. Båda handla om dagligt bröd. I den fjärde bönen bedja vi om allt, som vi behöva för att kunna leva vårt jordeliv. Den femte bönen talar om själens dagliga bröd. I den bönen bedja vi om det som vår själ behöver för att kunna leva evighetens liv.

Vad kroppens dagliga bröd är, det vet vi nog. Det är inte svårt att bedja om. Man har också kallat denna bön den lätta bönen. Och för den, som har det gott, kanske pengar och rikedom, och som utan oro kan se framtiden till mötes, är den icke svår. Men annat blir det för den, som bara lever i fattigdom och nöd, som kanske har många munnar att mätta, då allting är dyrt, i synnerhet om därtill kommer arbetslöshet och sjuklighet. Då blir bönen ingen lätt bön. Men Herren, som har lärt oss bedja, han visste själv vad nöd och hunger och fattigdom var. Men han visste ock, att den, som beder Gud, han får allt, vad han behöver. Kanske inte i överflöd. Men dagligt bröd, det betyder ju, att vi ej skola bedja om lyx och överflöd, utan vi skola bedja om det, vi nödvändigt behöver. Vi skall taga allt som en gåva från Gud. Då bli vi tack-

samma och lyckliga och komma närmare vår himmelske Fader. Och det är sådana, vi böra vara; icke blott som djuren, som bara äta och sova, utan som en människa med en odödlig själ.

Men själen behöver också dagligt bröd. Själens dagliga bröd är syndernas förlåtelse. Om vi bära på olydnad och synd, så hungrar vår själ och blir matt och trött. Den lever ofri och bunden som i ett fängelse. Men då vi uppriktigt ångra vår synd och taga emot Guds förlåtelse, då lösas alla bojor, och själen blir fri och stark. Nu kan den leva evighetens liv. Den kan närma sig Gud, lyssna till hans röst och tala med honom. Då får själen kraft att härska över kroppen, och allt får tjäna Gud.

Syndernas förlåtelse kunna vi ej taga emot en gång för alla. Nej, förlåtelsen skall vara själens *dagliga* bröd. Hur vi än försöka strida mot det onda, så smyger alltid genom själen någon tanke, som ej är helig och ren. Och hur vi än försöka göra det rätta, så falla vi många gånger i synd. Allt sådant blir skuld inför Gud, och den skulden måste plånas ut. Liksom kroppen behöver mat för varje dag, så behöver själen förlåtelse för varje ny dag. Så må vi bedja om kroppens och själens dagliga bröd! "Vårt dagliga bröd giv oss i dag; och förlåt oss våra skulder."

Dig, Herre, må vi prisa:
Du oss berett vårt bord,
Ack, värdes och bispisa
Vår själ med livets ord.
Din Ande när oss blive
Och oss omsider give
En evig fröjd och ro.

(Sv. Ps. 445: 3)

Den oförnöjda granen.

Den danske skalden, som givit oss så många vackra sagor (Andersén), berättar om en liten gran i skogen, som aldrig var riktigt nöjd. Fåglarna sutto på hennes grenar och sjöngo, solen lyste över skogen, allt var så stilla och vackert. Men det hjälpte ej, ty granen längtade efter att bli stor. Varje år vid jultiden kom en man med en yxa på axeln och fällde någon av hennes kamrater. Den granen fick stå i ett hem och bära vackra ljus och stjärnor och se barnen dansa omkring sig. Vår lilla gran suckade och längtade: "O, att jag snart vore stor, så att jag snart finge vara med om allt detta!" Till sist hände det — vår lilla gran hade blivit stor, och mannen med yxan kom och fällde henne. Det blev, som hon väntat, mycket roliga dagar. Men snart var julglädjen slut. Då började barren dö och falla av. När de andra granarna nästa sommar blommade ute i skogen, låg julgranen död och torr på sopbacken.

Många människor likna julgranen just i detta: de äro aldrig nöjda. Hur bra det än går dem, så önska de, att det hade gått bättre; hur mycket de än få, så önska de, att de hade fått mera. Där är en, som äger många tusen kronor — han går och önskar, att han vore miljonär. Där är en, som ser ganska bra ut — han går och önskar, att han vore riktigt skön, så att alla talade om hans skönhet. Där är en, som är bra begåvad — han går och sörjer över att han inte är riktigt stor och berömd. Detta och mycket

annat är ungefär samma bekymmer, som granen i skogen hade: tänk, den som vore *stor!*

Vi förstå alla så väl, att dessa människor aldrig äro riktigt lyckliga. Oförnöjsamheten är som ett stort mörkt moln, som gör livet kallt och dystert. Helt olika är det med de förnöjsamma människorna. De tänka sällan på dem, som ha det bättre, utan i stället på dem, som ha det sämre än de själva. Ofta hör man mycket fattiga människor tacka Gud för att de slippa gå på landsvägen och tigger. Många, som ha svårt att förstå allt lärt och märkvärdigt i böcker och tidningar, de tacka Gud, för att de förstå hans heliga ord. Och många, som legat på sjuksängen i lång tid, tänka på andra sjuka, som ligga i svårare plågor, och bedja för dem.

Lyckan i livet beror ej på, hur mycket man äger, hur begåvad, stark och frisk man är. Nej, livets lycka beror på, hur *nöjd* man är. Men nu hör jag många, som fråga: Hur skall man kunna vara nöjd i all denna arbetslöshet och nöd? Hur skall man kunna härda ut i alla besvärligheter? — Jag vet ett gammalt och välbeprövat medel. "Gudsfruktan i förening med förnöjsamhet är verkligen en stor vinning". (1 Tim. 6: 6). Förnöjsamhet hör tillsammans med gudsfruktan. Den som blivit Guds kära barn, kan aldrig på allvar sörja, ty hur mycket han än förlorar, så har han dock alltid Gud kvar. Han är hjälpen och kraften i allt.

Icke annat än pärlor.

En ensam vandrare i öknen hittade en påse, som troligen hade tappats av en karavan. Hans mat var slut, och han var mycket hungrig. Han tog ivrigt upp påsen och hoppades, att han däri skulle finna något att äta. Men när han öppnat påsen, fann han, att den varken innehöll bröd eller något annat, som dugde att äta, utan blott pärlor. De voro mycket dyrbara och voro nog värda en hel förmögenhet. Men vad hjälpte det den stackars mannen nu i hans stora nöd?

”Inte annat än pärlor!” utropade han, djupt besviken. Några torra brödkanter skulle däremot ha kommit hans ansikte att stråla av glädje.

Avlidne.

Britta Österberg, Arholma, den 25 juni, 81 år.

Olof Harry Emanuel Bäck, Stockholm, den 3 juli, 24 år.

Jag förbliver städse hos dig; du håller mig vid din högra hand. Du skall leda mig efter ditt råd och sedan upptaga mig med ära. Vem har jag i himmelen utom dig! Och när jag har dig, då frågar jag efter intet på jorden. Om än min kropp och min själ försmäktas, så är dock Gud mitt hjärtas klippa och min del evinnerligen.

(Psalt. 73: 23—26).

Stockholm.

Söndagen den 4 september Gudstjänst kl. 2 i Storkyrkan.

Onsdagen den 21 september föredrag å Dövstumföreningen kl. 8 e. m.: »Något om Kinas religioner». Skioptikonbilder.

Söndagen den 2 oktober Gudstjänst i Storkyrkan kl. 2.

Föreläsning å Dövstumföreningen den 25 sept. av herr O. Matthes och den 16 okt. av red. G. Fondelius. Tid kl. 7.30.

K. F. U. K. anordnar samkväm tisdagen den 11 okt. kl. 7.30 i sin lokal Brunnsgratan 3.

Norrköping.

Söndagen den 28 augusti Gudstjänst i Hedviqs Församlingshem kl. 11.

Det är nog icke annorlunda med denna världens all härlighet och rikedom, när allt kommer omkring. När en människa riktigt kommer i nöd, så att själen försmäktar, då hjälper ingenting här i världen. Då hjälper endast ett: Guds ord. Ordet, som blev kött, som blev ett verkligt livets bröd, Jesus Kristus.

Några smulor från Guds rika bord äro mera värda än allt vad världen kan giva. Vi minns alla Jesu ord, när han frestades av djävulen att i sin hunger göra stennarna till bröd: ”Människan lever icke allenast av bröd, utan av allt det som utgår av Guds mun“.

Söndagen den 9 oktober föreläsning i Hedviqs Församlingshem kl. 3 e. m. av herr O. Matthes: »Om ljus och belysningsmedel».

Linköping.

Lördagen den 8 oktober föreläsning i Församlingshemmet kl. 7 e. m. av herr O. Matthes: »Om ljus och belysningsmedel».

Eskilstuna.

Söndagen den 11 september Gudstjänst i Klosters Kyrka kl. 2.30. Därefter föreläsning av fröken Elsa Fondelius i Församlingshemmet: »Huru skeppen finna väg över haven».

Nyköping.

Söndagen den 9 oktober. Gudstjänst i S:t Nikolai Kyrka kl. 1. Därefter föreläsning i V. Församlingshallen av fröken Elsa Fondelius: »Huru skeppen finna väg över haven».

Övriga Gudstjänster se den förut utsända förteckningen.

Undertecknads *bostadsadress*: Vesslevägen 7, Älsten. Spärvagnslinje 12 från Tegelbacken till Älstens Torg. Därifrån går man Örnbogatan—Åsbacken—Vesslevägen. Vid besök är bäst att först låta efterhöra pr telefon, om jag träffas. Tel. Älsten 1331.

S. G. Svensfors.